

LIBRIS

We know
books



Al Kamali

DIAMANTUL IUBIRII

**Aventurile fascinante, neasemuite ale
unui tânăr sagace aflat în căutarea
iubirii ideale**

EDITURA
soma
NOVA

Traducere: Paula Șugar

Corectură și adaptare: Irina Sublima, Cristian Rădulescu

Tehnoredactare: Ana Maria Băluță, Cristian Rădulescu

Copertă: Radu Albaiu

Această carte este interzisă persoanelor care
nu au împlinit încă vârsta de 18 ani.

Copyright © 2023 Soma Nova

Este interzisă reproducerea sub orice formă, integral sau parțial, a
acestui text fără consimțământul scris al editurii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KAMALI, AL

**Diamantul iubirii: aventurile fascinante, neasemuite ale
unui tânăr sagace aflat în căutarea iubirii ideale / Al Kamali.**

- București : Soma Nova, 2022

ISBN 978-606-95597-5-8

821.133.1

Editura Soma Nova

Pentru comenzi vă rugăm să ne contactați la tel. 0726.260.955
sau pe e-mail: editura.somanova@gmail.com

Tiparul executat la Ganesha Publishing House

Tel.: 021-423.20.58, Mobil: 0733.858.855

e-mail: contact@ganesa.ro, web: ganesa.ro

CUPRINS

Cuvânt înainte	7
Gazela albă	13
Povestea regelui cu un singur ochi	20
Preafericita	41
Povestea lui Harun Al-Rashid	45
Grădina fermecată	57
Prințesa Udaullat	71
În țara necredincioșilor	95
Diamantul iubirii în haremul regelui necredincioșilor	105
Amira, sclava cea frumoasă	113
Povestea preafrumoasei slave	133
Furtuna	147
Iubirile uriașei Amgiadbudur	159
Cele trei gazele ale regelui Abdullah Ben Mehir	183
Regatul Marzagra	199
Moartea Prințesei	207
Glosar de termeni	211



Cuvânt înainte

Oamenii mari au și ei nevoie de povești. Multora dintre noi ne lipsesc poveștile, ce constituie dimensiunea cea atrăgătoare a imaginației noastre și care abundă în peripeții, semne, simboluri și învățături. Ne lipsește savoarea, idealismul poveștilor, acele lecții de viață și de înțelepciune din care nu era niciodată cazul să ne oprim să învățăm.

Diamantul lubirii este o poveste surprinzătoare, dedicată celor mari care nu și-au pierdut predilecția pentru joc. Aflăm aici istorisirea unui erou din lumea lui „a fost odată ca niciodată, într-un tărâm neînchipuit, peste mări și țări”. Dar istorisirea nu se oprește la peripețiile unui tânăr care pleacă într-o oarecare călătorie, deznoadă tainele vieții, se înșală, răzbate, se maturizează și în cele din urmă triumfă și atinge ceea ce pare imposibil. Aventurile de față includ numeroase aspecte ale înțelepciunii umane pe care protagonistul este necesar să le aprofundeze: îndrăzneala, spiritul de aventură și de sacrificiu, eroismul, discernământul, abnegația, umilința, răbdarea și, mai presus de toate, iubirea fără margini – așa cum le stă bine

adevăraților eroi, cavaleri și prinți. Mai mult decât poveștile obișnuite, istoria personajului de față este una care se extinde cu candoare și nonșalanță și spre alte fațete ale vieții unui bărbat adevărat: aventurile amoroase. De fapt, spațiul intim al împreunării trupești este locul cel mai important în care prințul din poveste se desfășoară și își arată vrednicia, vitalitatea, puterea de control, de dăruire și capacitatea de a iubi.

Ca în orice poveste transformatoare, prințul cel preafrumos este atras de o ispită inegalabilă ce îl dislocă din spațiul familiar și îl aruncă în aventura cunoașterii. Plecat la vânătoare, el zărește o gazelă imaculată cu o stea de aur în frunte, simbol al strălucirii celui de-al treilea ochi, al cunoașterii de dincolo de dualitate. El este fermecat de ineditul animal care îl atrage cu intensitatea cu care fascinează frumusețea desăvârșită a unei femei. Nu trebuie să ne mire că, într-adevăr, gazela era o prințesă, fiica regelui Mărilor, care se metamorfozase în noaptea nunții sale și de atunci îi ademenea pe mulți viteji. Așadar, ondina născută din spuma mărilor este cea dintâi ispită transformatoare pentru tânărul prinț. În chip de gazelă, ea îl va fermeca și îl va transporta într-o lume fabuloasă, strălucitoare, în care el pătrunde ca într-un tărâm nepământean și unde descoperă prima sa iubire; acolo va sorbi voluptățile trupești într-un buchet de savori, cuprins în îmbrățișarea a șapte fecioare surori, între care cea mai mare iubire a sa este mezina, Preafericita.

Deși întreaga experiență, lumea, prințesele care îl iubesc sugerează o aventură desăvârșită, iată că și în acest tărâm fantastic dualitatea merge mână în mână cu perfecțiunea. Abia ce se desprinsese pentru o vreme din strânsoarea celor 7 iubite

perfecte, când prințul cel frumos este atras nebunește de o altă femeie irezistibilă, pe care o întâlnește „fraudulos” după ce pătrunde în grădina secretă a palatului, care era tocmai spațiul interzis pentru el. Odată cu descoperirea noii femei fascinante pe care o adoră, prințul pășește pe calea transformatoare a iubirii. După îndelungi eforturi, reușește să „câștige” inima noii prințese, Udaullat, cea care se ascundea sub un superb penaj de porumbiță și a cărei frumusețe îl subjuga, și o ia de soață odată cu cea dintâi prințesă, Preafericita. Însă atunci când Udaullat află de tertipurile pe care prințul le îndrăznise pentru a o cuceri, îl părăsește neîntârziat. Golul pe care dispariția preafrumoasei Udaullat îl lasă în inima prințului este sfâșietor, astfel încât tânărul se hotărăște numaidecât să plece în căutarea miresei adorate. Acesta este momentul în care începe adevărata aventură transformatoare a vieții sale.

Locurile prin care soarta îi va purta pașii sunt nenumărate, lecțiile de viață, fațetele firii umane, toate vor crea un labirint în care neînfricatul prinț trudește pentru a descoperi firul de aur al înțelepciunii ce îl va purta, în cele din urmă, în brațele iubitei sale. El va fi nevoit să treacă proba tenacității, a discernământului, a răbdării, a speranței, a iscusinței și a inteligenței pentru a reuși mereu să meargă mai departe. Semnificativ este faptul că în fiecare etapă cheie a parcursului său, îl întâmpină prezența energiei feminine sub forma unei noi iubiri. Și în mod magistral, cel care este Diamantul Iubirii nu pregetă să dăruiască tot ce este mai bun din el, de fiecare dată pentru împlinirea acelei iubiri. Se arată astfel că iubirea sa ideală și calea spre ea este, inevitabil, alcătuită din alte iubiri minunate care o construiesc întocmai ca niște trepte.

Aspectele potrivnice sau dezagreabile ale vieții și ale naturii umane nu îl ocolesc. Cea mai dezgustătoare experiență a tânărului este sosirea în Cetatea Necredincioșilor. Locul care ar fi trebuit să fie o Thelema a bucuriilor și fericirii pe pământ este o ruină morală, în care domnește promiscuitatea, sadismul, răutatea și avariția acerbă, împânzită de ființe sumbre, cu veșminte negre și cruci pe piept. Tentatii funeste îl pândesc adeseori pe Diamantul Iubirii, iar discernământul său este determinant de fiecare dată; pe măsură ce îl manifestă, simultan cu o stare exemplară de credință în Dumnezeu, tânărul este biruitor și arată că înțelepciunea sa este tot mai profundă:

„Totul se petrece din voia lui Allah! Nimeni nu poate scăpa de soarta sa, fie ea bună ori rea. Mergi pe drumul vieții tale drept înainte și amintește-ți că Allah e singurul care cunoaște tot ce e ascuns!”

Astfel, pașii săi, ghidați mereu de o forță misterioasă, îl poartă de cele mai multe ori spre succese uimitoare.

Nu de puține ori, tinerețea semeată a prințului își învață lecția smereniei. Din fericire, mereu se ridică, mai înțelept și își continuă aventura, plin de recunoștință. Atitudinea lui este admirabilă: „Dar Diamantul Iubirii nu își blestemă deloc soarta cum ar fi făcut alții în locul lui. Se prosternă de trei ori, cu fața la pământ, îl mulțumi lui Allah pentru că îi lăsase viața și își încredință destinul în mâinile sale”. Împăcat, el afirmă: „Soarta îmi surâde într-o clipă pentru ca în următoarea să mă scufunde în nefericire! Dar nu mă plâng, căci mi-a rămas puterea de a-lăuda pe Allah și de a-i mulțumi că mi-a dat viață.”

În unele etape ale călătoriei sale, lumea fabuloasă a periștilor prințului pare să se intersecteze cu dimensiuni și mai

neobișnuite, suprarealiste. El trece prin culoare cu lumini ireale, prin văi ce răsună de o muzică amenințătoare a văzduhului, copaci care vorbesc și iarbă violet:

„Copacii erau roșii, iarba violet, stâncile albe, cerul verde; și toate aceste culori dansau în fața ochilor săi, repetându-se nebunește”.

Povestirea nu este doar încărcată de simț ludic, ci și de savoarea umorului. Când prințul o întâlnește pe uriașa Amgiadbudur, toate virtuțile și farmecele sale bărbătești par să pălească în contrast cu dimensiunea uriașei. Însă ingeniozitatea prințului care devenise o simplă creatură miniaturală îl scoate din impas, iar vigoarea pe care o acumulasă în urma atâtor experiențe împlinitoare fără să-și piardă sămânța este salvatoare.

Moartea, de asemeni, este o prezență care îi taie uneori calea și răsufarea. Un fapt pe care nu l-ar fi putut intui sau accepta, datorită entuziasmului inimii sale înflăcărare este despărțirea de femeia iubită. Or, acesta este un fapt pe care prințul este nevoit să îl înfrunte cu eroism nu doar o dată. Deși aflat în floarea vârstei, el acumulează numeroase experiențe transformatoare și ajunge să dea dovadă de acceptare înțeleaptă a celor ce îi sunt date de soartă. El se poziționează prin astfel de atitudini în acord cu Providența, cu voința lui Allah.

Momentul cel mai teribil și secvența culminantă a călătoriei sale inițiatice o constituie moartea adoratei sale iubite, pentru care străbătuse mări și țări pentru a o găsi, trecuse prin nenumărate dificultăți, riscându-și nu de puține ori viața. Preafrumoasa inimii sale, Udaullat își găsește sfârșitul chiar în brațele lui, la scurt timp după ce o găsisse și tocmai porniseră spre casa

lor. Ceea ce părea să fie un etern început preafericit se dovedește un cutremurător sfârșit. Iubirea sa imensă pentru soția sa și toate aventurile sale par să-și fi ratat complet țelul. Ce rămâne atunci când iubirea îndelung căutată dispăre subit? Totul pare înghețat și lipsit de sens; intensitatea uneori insuportabilă a sentimentelor sale devine sufocantă prin moartea cumplită a iubitei sale. După acest fenomen imprevizibil de hiatus, pe care îl trăiește paroxistic, tânărul, care pare să-și piardă viața odată cu iubirea sa, nu poate decât să continue să fie ceea ce îl definește cel mai bine: un erou de neînving.

După ce își îngroapă preaiubita, prințul dragostei cunoaște o singură perspectivă: „calea întoarsă”, drumul înapoi spre punctul princeps, matca din care plecase. Mai mult decât atât, după ce inima și cunoașterea sa cunoscuseră expansiunea în lumea largă prin experiențele și pelerinajul său, el parcurge acum călătoria înapoi, care înseamnă, în esență, o absorbție spre centru, spre inima sa. Este vorba de o revenire la centru, prin care tânărul Diamant, iese din ambivalența a două mari iubiri și revine la esența celei dintâi, a Preafericitei. Semnificativ este și numele primei sale iubite, care este un atribut al cunoașterii spirituale superioare. Preafericiți sunt cei care prin iubire răbdătoare, sacrificiu, înțelepciune și credință ating adevărata cunoaștere și deschid poarta comuniunii cu darurile lui Dumnezeu cel Unic.

Aventurile neconținute ale protagonistului denotă setea sa de cunoaștere, aspirația către un preafericit repaus, al echilibrului ultim. Intim, vivace, surprinzător, parcursul său este inspirator și nu ne rămâne decât să îl urmăm cu entuziasm pas cu pas.

Editorul

Capitolul 1

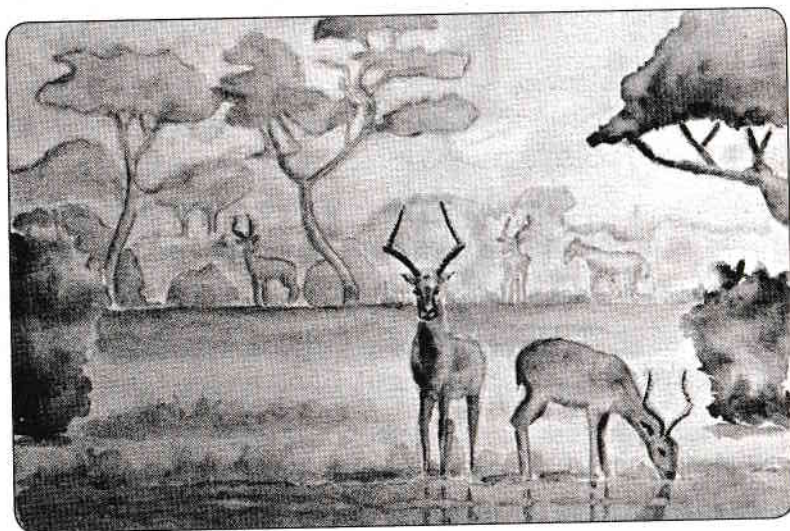
Gazela albă

Cu foarte mult timp în urmă, în vremurile în care lumina și întunericul altfel se îngânau și în fiecare zi lăsau timp inimii să contemple frumusețea și înțelepciunea lui Dumnezeu, în locuri îndepărtate și binecuvântate de Cel Atotputernic cu multe bogății, în lăcașul sfânt Kerbala, trăia un prinț, fiu de rege, frumos ca Luna în cea de-a paisprezecea zi. Numele lui era Diamantul Iubirii.

Dorit și prețuit de rege, prințul era iubit așa cum niciun alt fiu nu mai fusese iubit vreodată, căci încă de la naștere se bucura de toate virtuțile și toate însușirile frumuseții. De îndată ce ajunse la vârsta când putea să învețe, tatăl lui îi trimise învățătorii cei mai vestiți din regat să îi cultive cunoașterea, aducând-o la desăvârșirea de care se bucura și trupul său. Când ajunse la vârsta de cincisprezece ani, Diamantul Iubirii fu inițiat în treburile regatului, ajutându-l pe tatăl său să împartă dreptatea și să ducă tratative deopotrivă. Apoi, curtezanele cunoscă-

toare în arta iubirii îl învățară tot ceea ce trebui să știe și Diamantul Iubirii se dovedi iscusit în acest domeniu. Abia atunci, tatăl său se hotărî să se despartă de coroana lui și să o încredințeze fiului lui, considerându-l demn de a-i urma la tron.

Dar se petrecu că acest fiu preaiubit, acest prinț îndrăgit de femei care își simțeau inima bătând cu putere doar la vederea lui, acest adolescent cu chipul frumos, cu talia la fel de mlădioasă ca trestia ce se îndoie sub vânt, care știa să facă să vibreze atât de minunat corzile cistrei și ale lăutei și să compună poeme, care cunoștea științele omenesti, dar și pe cele ale lui Allah, atât cât îi este cu putință unui om, plecă într-o zi la vânătoare, singur, așa cum îi era obiceiul, călărind fără o țintă anume, liber și cutezător. Dar nici tatăl său, nici doamnele de la curte, nici vizirii, nici chiar sclavele nu aveau să-l mai revadă vreodată. Căci așa era scris și doar Allah cunoaște toate cele ascunse.



Așadar, Diamantul Iubirii vână toată ziua în păduri și pe câmpii, bucurându-se de o pradă bogată, când deodată îi apărură în cale o gazelă albă cu o stea de aur în frunte.

Curios să vadă mai de aproape un animal atât de ciudat, își îmboldi calul și goni după gazelă. Dar gazela alerga foarte repede, și tânărul nu reuși să o prindă în pofida avântului calului său. Urmărirea dură mult timp, prin munți și prin văi, orele treceau una după alta, iar gazela alerga mereu.

În cele din urmă, marea se așternu în cale, iar animalul se aruncă în ea și înotă către celălalt țărm.

Prințul îl urmă într-o barcă ușoară de pescari, din ce în ce mai dornic să îl prindă, dar nu reuși să se apropie de el. Marea era nemărginită, iar traversarea ei dură mai multe zile și nopți. Diamantul Iubirii naviga calm, barca lui ușoară zbură deasupra valurilor, dar gazela se menținea mereu la distanță egală de urmăritorul ei.

Fascinat de misterioasa gazelă, tânărul nu se gândea deloc la cei pe care îi lăsase în urmă neliniștiți și disperăți. Toate gândurile sale erau ațintite către animalul cu blana strălucitoare, pe care orgoliul său tânăr și temerar nu voia deloc să îl lase să-i scape.

Trecuse o săptămână când, aflat în barca lui, zări în sfârșit un pământ necunoscut. Când barca ajunsese la țărm, gazela dispărură ca prin farmec. Uluit, tânărul se avântă pe pământ, dar nu știu încotro să-și îndrepte pașii. Oamenii se adunau deja în jurul lui, examinându-l curioși. Erau îmbrăcați ciudat, nu purtau tunici, nici fes sau turban. Femeile nu aveau văl și se plimbau cu obrazul descoperit, fără nicio pudoare.

Doi bărbați se apropiau de el și, după chipul lor, înțelese imediat că erau negustori, căci în toate mediile și în toate țările aspectul lor este identic: fața aspră și căutătura fățarnică, o mână strânsă bine pe punga foarte plină, iar cealaltă, pricepută, aventurându-se în punga celuilalt.

Cei doi străini, îmbrăcați foarte bine deși lipsiți de eleganță, se opriră lângă tânăr, iar unul dintre ei i se adresă în limba lui:

- Ce cauți pe țărmul acesta, străinule? Îmi pari destul de tânăr pentru a te aventura pe meleaguri necunoscute! Dar veșmintele tale îmi spun că ești de viță nobilă. Spune-ne, așadar, cine ești și de unde vii. Deși pot să-ți spun pe dată că soarta ce te așteaptă în țara celor Șapte Potire nu este câtuși de puțin de invidiat: nu vei întârzia să-ți verși toate lacrimile pentru soarta blestemată care te-a adus în aceste locuri! Niciun adorator al lui Allah nu s-a apropiat vreodată de acest țărm fără să o fi regretat!

- Da, reluă celălalt bărbat pe același ton disprețuitor, vedem prea bine că ești din neamul acelora care îl venerază pe Uzurpator!

Diamantul iubirii, pe care un asemenea limbaj îl luă prin surprindere, le întoarse totuși străinilor un salut foarte curtenitor și, fără a se lăsa câtuși de puțin tulburat de discursul lor, le spuse:

- O, nobili străini care locuiți pe acest pământ pe care Allah Cel Preaînalt și glorios l-a adus în calea mea când mă credeam rătăcit pentru totdeauna pe marea potrivnică, vă salut! Vă mulțumesc că mă primiți cu bunăvoință

deși suntem de credințe diferite și sper că mă veți ajuta să regăsesc drumul de întoarcere spre țara mea. Dar nu sunt nici nerecunoscător, nici lipsit de putere, voi ști să vă răsplătesc binefacerile însutit învățându-vă ceea ce nu știți, la fel cum mă veți lumina și pe mine în privința a ceea ce eu nu cunosc!

Dar cel de-al doilea negustor îl întrerupse de îndată:

- Tânăr necredincios, cum vrei ca noi să-ți oferim ospitalitate când cei de-o seamă cu tine ne-o refuză de fiecare dată atunci când unul de-ai noștri se apropie de țărmul vostru și voi îl asasinați cu sălbăticie! Așadar, nu conta câtuși de puțin pe îndurarea noastră căci chiar dacă nu îți tăiem capul imediat, așa cum Dumnezeu în omnisciența sa ne îndeamnă, rămâi sclavul nostru și ne vei sluji după placul nostru. Îți vei câștiga hrana prin muncă și libertatea, cum vei avea puțință dacă soarta îți va veni în ajutor!

Aceste vorbe îl tulburară puternic pe tânărul prinț, care nu era obișnuit să audă asemenea vorbe. Acceptându-și totuși înfrângerea cât putu de bine, îi întoarse nenorocului său zâmbetul său cel mai frumos. Potrivindu-și pasul cu cel al străinilor, se hotărî să meargă cu seninătate și răbdare pe drumul ce îi era destinat.

Cetatea de care se apropiau nu semăna deloc cu cele pe care le cunoștea. Aici, nu erau case albe cu terase umbrite, pline de flori, nici palate cu grădini vaste, nicio moschee cu minarete ridicate spre cer asemenea falusului unui uriaș atunci când se trezește triumfător sau având cupole sclipitoare și ferme precum sânii unei fecioare tinere. Aici, existau drept locuințe doar niște găuri